

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobkyně: **K. T.**, zastoupené opatrovníkem Mgr. René Zeiselem, advokátem, se sídlem Jamborova 25, Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2015, č. j. MV-59871-5/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému opatrovníkovi Mgr. René Zeiselovi, advokátovi se sídlem Jamborova 25, Brno **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobkyně a náhrada nákladů řízení ve výši 2.008,60 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na bankovní účet č. ú. 2029198339/0800.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 26. 6. 2015 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2015, č. j. MV-59871-5/SO-2014, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 5. 3. 2014, č. j. OAM-26797-16/TP-2013 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zamítlo žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném do 16. 8. 2015 (dále též „zákon o pobytu cizinců“) z důvodu nesplnění podmínek ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců.

[2] Žalobkyně podala dne 11. 12. 2013 žádost o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dne 6. 2. 2014 žalobkyně požádala prvostupňový orgán o přerušení řízení podle ustanovení § 64 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v účinném znění (dále též „s.ř.“ nebo „správní řád“) a to na dobu do 28. 2. 2014 z důvodu, že k posledně uvedenému dni by žalobkyně splňovala podmínku uvedenou v ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a to, že se nachází na území České republiky nepřetržitě po dobu čtyř let. Ministerstvo žádosti o přerušení řízení nevyhovělo a vydalo zamítavé usnesení dne 11. 2. 2014, č. j. OAM-26797-11/TP-2013 s tím, že by přerušení bylo nadbytečné vzhledem k tomu, že žalobkyně by po 28. 2. 2014 nesplňovala druhou podmínku uvedenou v ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců a to, že nejméně poslední dva roky trvalo její poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[3] Usnesením ze dne 16. 3. 2017, č. j. 31 A 42/2015-61 byl ustanoven žalobkyni opatrovník Mgr. René Zeisel, z důvodu jejího neznámého pobytu a to dle ustanovení § 29 odst. 3 věta první zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovení § 64 zákona č. 150/2002., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za nezákonné. Tvrdí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož se žalovaný nevypořádal přezkoumatelným způsobem s námitkou týkající se žádosti o přerušení řízení. Žalobkyně má za to, že v souladu s ustanovením § 64 odst. 2 správního řádu měl správní orgán řízení přerušit. Odkazuje na doktrinální výklad a na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 365/2008. Závěrem shrnuje, že v případě, že správní orgán zamítl žádost o přerušení řízení a vydal meritorní rozhodnutí, zatížil tak rozhodnutí závažnou vadou nezákonnosti.

III. Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 24. 2. 2016, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Konstatuje, že žaloba nepřináší

žádnou novou relevantní argumentaci, která by rozhodnutí zpochybňovala. Odmítá námitku uvedenou v žalobě jako nedůvodnou a navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[6] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

[7] Spor v projednávané věci tkví v otázce, zda správní orgán postupoval správně, když na žádost žalobkyně nepřerušil správní řízení a následně vydal zamítavé rozhodnutí o žádosti žalobkyně o trvalý pobyt.

[8] Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Žalobkyně namítá, že se žalovaný nezabýval dostatečně její námitkou týkající se žádosti o přerušení řízení a pouze odkázal na důvody nevyhovění žádosti o přerušení řízení uváděné v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[9] Zdejší soud konstatuje, že námitka žalobkyně je v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádána. Žalobce v odvolacím řízení namítá obdobné námitky jako v žalobě. Brojí proti postupu nepřerušení řízení o žádosti o trvalý pobyt na žádost žalobkyně. I přestože žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, na str. 6 že „*k námitce odvolatelky týkající se nezákonnosti usnesení o nepřerušení řízení Komise konstatuje, že bylo vydáno v souladu se zákonem a zároveň odkazuje jednak na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. OAM-26797-16/TP-2013 ze dne 5. 3. 2014, kde se na straně 5 podrobně věnuje důvodům nevyhovění žádosti o přerušení řízení, jednak Komise odkazuje na své rozhodnutí č. j. MV-59871-4/SO-2014 ze dne 25. 5. 2015, kde se rovněž zabývá důvodu nevyhovění žádosti o přerušení řízení.*“ Žalovaný ve svém rozhodnutí, na které odkazuje, ze dne 25. 5. 2015, č. j. MV-59871-4/SO-2014 uvádí, že „*z ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen přerušit řízení na žádost účastníka řízení kdykoliv. Citované ustanovení je projevem dispoziční zásady, která účastníkovi řízení zajišťuje právo nakládat s řízením o žádosti dle svého uvážení. Toto ustanovení je však třeba vykládat v souvislosti s dalšími ustanoveními správního řádu upravujícími přerušení řízení, především s ustanovením § 64 odst. 4, podle něhož lze řízení přerušit na dobu nezbytně nutnou. Podle ustanovení § 39 správního řádu je to správní orgán, kdo určí lhůtu k odstranění vady žádosti tak, aby byla přiměřená okolnostem případu. Podle ustanovení § 65 odst. 1 správního řádu jsou pak správní orgán i samotní účastníci po dobu přerušení řízení povinni činit úkony, který je zapotřebí k odstranění důvodu přerušení. Tento požadavek úzce souvisí se zásadami procesní ekonomie a dobré správy, jež jsou zakotveny v ustanovení § 6 správního řádu. Výše uvedený výklad potvrzuje i závěr č. 104 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 10. 6. 2011, který uvádí, že „žádosti žadatele podle § 64 odst. 2 správního řádu nemusí správní orgán s ohledem na ustanovení § 64 odst. 4 téhož zákona vyhovět, jestliže není dán reálný důvod pro*

přerušení řízení, zejména pokud je z postupu žadatele patrné, že se snaží o průtahy v řízení a jde tedy o zřejmé zneužití práva.“ Není možné zneužívat dispozičního práva zakotveného v ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu k neúměrnému protahování správního řízení. Podobně judikoval Městský soud v Praze dne 30. 11. 2010 v rozsudku č. j. 11 A 13/2010, když uvedl, že „pokud by městský soud přisvědčil žalobní námitce o tom, že správní úřad je povinen řízení na žádost účastníka řízení přerušit vždy a není oprávněn tak učinit s odvoláním na zásady rychlosti a hospodárnosti správního řízení, popřel by soud tímto výkladem zcela zřejmě znění zákonného ustanovení § 64 odst. 4 věty první správního řádu a umožnil by tak výklad, podle něhož je účastník správního řízení oprávněn libovolně a případně i bezdůvodně prodlužovat správní řízení, zahájené na jeho žádost a podle něhož nemá správní úřad žádný mechanismus, jak této jistě nežádoucí situaci zabránit. Takový výklad příslušného ustanovení správního řádu je nepochybně v rozporu se zásadami správního řízení a podle názoru soudu je takový výklad nepřípustný.“ (...) Důvody pro nevyhovění žádosti odvolatelky o přerušení řízení byly jednoznačně dány. Pokud by správní orgán I. stupně řízení přerušil, nezměnilo by se nic na tom, že by odvolatelka podmínky uvedené v ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesplňovala. V napadeném usnesení rovněž konkrétně zdůvodnil, proč žádosti odvolatelky o přerušení řízení nevyhovuje. Komise se s jeho závěry plně ztotožňuje. Ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu nelze aplikovat bez přihlédnutí k dalším ustanovením téhož zákona, neboť by tak mohlo docházet k nepřiměřeným průtahům řízení a k obcházení smyslu tohoto zákona. Nad rámec výše uvedeného Komise konstatuje, že žádost o přerušení řízení byla správnímu orgánu I. stupně doručena poté, co uplynula doba, kterou správní orgán I. stupně ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 39 odst. 1 správního řádu určil k vyjádření se s podklady pro vydání rozhodnutí. K návrhu na přerušení řízení tedy správní orgán I. stupně nebyl povinen vůbec přihlížet.“

[10] Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí č. j. OAM-26797-16/TP-2013 ze dne 5. 3. 2014 uvádí, že „...je mu znám obsah výše uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, nicméně je třeba uvést, že tento soud v předmětném rozsudku řešil situaci, kdy na žádost o přerušení řízení nebylo nijak reagováno, situace v případě účastnice řízení však byla odlišná správní orgán na žádost o přerušení nejen, že reagoval, ale je třeba říci, že tato byla podána až poté, co marně uplynula lhůta, kterou určil správní orgán účastnici řízení v souladu s ust. § 36 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. k tomu, aby se vyjádřila k podkladům pro vydání rozhodnutí a omezil jí také její právo činit ve věci dalších návrhů ať již procesního či jiného charakteru. Je tedy otázkou, zda bylo ze strany správního orgánu vůbec nutné na žádost o přerušení řízení, která mu byla doručena po uplynutí lhůty určené v souladu s ust. § 36 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. reagovat. Nicméně správní orgán tak učinil a v samostatném usnesení uvedl důvody, které jej k nevyhovění žádosti pro přerušení řízení vedly, především je třeba uvést, že ani přerušením řízení do 28. 4. 2014 by v případě účastnice řízení nedošlo k tomuto dni k naplnění podmínek uvedených v ust. § 67 zák. č. 326/1999 Sb. pro vydání povolení k trvalému pobytu, jak správní orgán uvedl podrobně již výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí.“

[11] Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, přestože s odkazem na předešlá rozhodnutí, z jakého důvodu má žalovaný za to, že námitka žalobkyně je nedůvodná. V případě, kdy žalovaný souhlasí a ztotožňuje se se závěry předešlých orgánů a přímo na ně odkazuje a jsou součástí správního spisu, nelze považovat tento odkaz za nepřezkoumatelné odůvodnění námítky. Přičemž v tomto případě je zřejmé, že se jedná o situaci, kdy by žalovaný pouze

opakoval všechna zjištění a závěry předešlých orgánů, jelikož se s nimi plně ztotožňuje. Je tedy z napadeného rozhodnutí zřejmé, proč námitku považuje za nedůvodnou, i přestože podklady pro toto tvrzení jsou v předcházejícím rozhodnutí. Je tudíž seznatelné na základě jakých podkladů došel k zamítavému závěru.

[12] Z výše uvedeného je zřejmé, že **napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti**, jelikož žalovaný vypořádal námitky, které žalobkyně v odvolacím řízení vznesla. Jejich vypořádání je dostatečné. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný s celým případem důkladně seznámil a neopomenul žádné skutečnosti, které jsou v dané věci podstatné. Krajský soud proto neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, která by spočívala v nedostatečném vypořádání námitek žalobkyně. Je zřejmé, že žalovaný výrok řádně odůvodnil, je zřejmé, kdo jsou účastníci řízení, neobsahuje žádnou vnitřní rozpornost v hodnocení žalovaného, když vede celá právní argumentace ke stejnému závěru, odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí je vyčerpávající a žalovaný se vyjadřuje ke všem námitkám žalobkyně, přičemž veškerá tvrzení žalovaného mají oporu ve správním spise. Krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatečném vypořádání námitek podaných v odvolání.

[13] Žalobkyně má dále za to, že nepřerušením řízení došlo k závažné vadě nezákonnosti rozhodnutí, čímž došlo k újmě žalobkyně. Správní orgán měl, dle žalobkyně, na její žádost řízení přerušit dle ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu.

[14] Žalobkyně požádala správní orgán o přerušení řízení dle ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu. Ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu zní „v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušením souhlasí všichni.“ Ze zákonné úpravy tak vyplývá tvrzení žalobkyně a to, že správní orgán musí řízení přerušit v případě, kdy se jedná o řízení o žádosti, bez možnosti správního uvážení. V tomto případě se jedná o žádost o trvalý pobyt, kterou žalobkyně podala dne 11. 12. 2013.

[15] Žalobkyně sama odkazuje na znění komentáře ke správnímu řádu z roku 2013 vydané vydavatelstvím D. H. Beck k ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu, kde se uvádí, že „*Omezení správního uvážení zde plyne ze skutečností, že řízení o žádosti je více ovládáno žadatelem a ten by měl mít širší možnost s tímto řízením disponovat. Například rozhodnutí MS v Praze sp. zn. 11 Ca 365/2008 k tomu uvádí, že pokud správní orgán navzdory žádosti žadatele o přerušení řízení nepřeruší a ve věci meritorně rozhodne, zatíží řízení vadou, která může mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o věci samé.*“ Komentář ke správnímu řádu vydaný v roce 2016 vydavatelstvím C. H. Beck k ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu, ale dále také uvádí, že „*i přes výše uvedené se domníváme, že mohou existovat případy, kdy nebude žádosti o přerušení řízení vyhověno. Nevyhovění takové žádosti (byť zákon hovoří o nutnosti tak učinit) by podle našeho názoru mohlo být odůvodněno například potřebou provést v řízení určité neodkladné či neopakovatelné úkony nebo též (a to zejména u opakovaných žádostí) tím, že s ohledem na § 64 odst. 4 není dán reálný důvod pro přerušení řízení (pokud by bylo z postupu žadatele patrné, že se snaží o průtahy v řízení a jde tedy o zřejmě zneužití práva).* Tento náš názor potvrzuje rovněž závěr č. 104 Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu (uveřejněný na stránkách Ministerstva vnitra), kde se v této

souvislosti mimo jiné uvádí: „Jestliže tedy správní orgán shledá, že **není dán žádný důvod pro přerušení řízení**, zejména v případě, kdy je z postupu žadatele patrné, že se snaží o průtahy v řízení a jde tedy o zřejmé zneužití práva, nelze řízení s ohledem na uvedené ustanovení přerušit. Opačný výklad by byl v rozporu se základními zásadami správního řízení. Ke shodnému závěru dospěl i Městský soud v Praze (rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 11 A 13/2010). V daném případě se jednalo o situaci, kdy správní orgán v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky řešil opakovanou žádost o přerušení řízení, která nebyla žádným způsobem odůvodněna a doložena. S ohledem na zjištěné skutečnosti se jevila jako zcela účelová.“ Žalovaný dne 11. 2. 2014 vydal usnesení č. j. OAM-26797-11/TP-2013, kde odůvodňuje, proč žádosti o přerušení řízení nevyhovuje, přičemž žalobkyně měla možnost se přímo proti usnesení o nevyhovění žádosti bránit odvoláním. Žalovaný dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodňuje, na str. 2 uvedeného usnesení, z jakého důvodu nebylo možné žalobkyni v žádosti o přerušení řízení vyhovět. Žalovaný konstatuje, že v případě žalobkyně, nebyl dán důvod pro přerušení řízení. Na základě výše uvedeného zdejší soud konstatuje, že formulace ustanovení ve správním řádu neznámá, že vždy a to bez výjimky, musí správní orgán řízení přerušit. Jsou případy, kdy lze dojít k závěru, že požadavku o přerušení řízení není třeba ze strany správního orgánu vyhovět.

[16] Zdejší soud dále zdůrazňuje, že v projednávané věci nedošlo k vydání nezákonného meritorního rozhodnutí, jelikož žalobkyně nesplňovala v době podání žádosti o trvalý pobyt podmínky dle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců a její žádosti o trvalý pobyt by i v případě přerušení správního řízení, nemohlo být vyhověno.

[17] Žalobkyně podala žádost o trvalý pobyt na základě ustanovení § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců se aplikuje v případě, že cizinec splňuje podmínku čtyř let nepřetržitého pobytu na území a kumulativně podmínku, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasašní stížnosti, pokud stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců zní „**po 4 letech nepřetržitého pobytu na území** vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že **nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě**. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.“

[18] Ze správního spisu vyplývá, že řízení o udělení mezinárodní ochrany u žalobkyně skončilo po opětovně podané žádosti rozhodnutím o nepřípustnosti žaloby dne 28. 11. 2013, přičemž byl vydán výjezdní příkaz s platností od 28. 11. 2013 do 27. 12. 2013. Žádost o trvalý pobyt podala žalobkyně dne 11. 12. 2013, tedy v době platnosti výjezdního příkazu. Žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany podruhé a řízení probíhalo od

9. 9. 2013 do 27. 11. 2013. Ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jednoznačně uvádí, že se musí jednat o situaci, kdy **nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany**. Poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany u žalobkyně trvalo pouze dva a půl měsíce. Žalobkyně by tak nesplňovala jednu z podmínek pro vyhovění žádosti dle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců, jelikož by na její případ nemohla být aplikována ani výjimka dle ustanovení § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, jelikož nedoložila žádnou skutečnost, která by mohla být považována za důvod zřetele zvláště hodné pro prominutí podmínek dle ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[19] Ze spisového materiálu dále vyplývá, že v době podání žádosti o trvalý pobyt žalobkyně nesplňovala ani první podmínku, a to splnění nepřetržitého pobytu na území v délce alespoň čtyř let.

[20] K výkladu ustanovení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67, kde uvádí, že „*Nejvyšší správní soud připouští, že ustanovení § 67 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je sice možné prostřednictvím jazykového výkladu vyložit způsobem užitým žalovaným, ovšem tento výklad nepovažuje zdejší soud s ohledem na okolnosti posuzovaného případu a účel vykládané právní normy za správný, neboť je příliš formální. Jazykový výklad je totiž výkladem prvotním, kterým se interpret poprvé seznamuje s obsahem právní normy, který je upraven ve vykládaném právním předpisu. V posuzované věci bylo pro správné posouzení věci nutné zohlednit všechny okolnosti případu ve vzájemných souvislostech a aplikovat také ostatní výkladové metody - především výklad teleologický. Ostatně obecně platí, že to zda smysl a účel právní normy je skutečně takový, jak se zdá z jazykového výkladu právního předpisu, musí potvrdit nebo vyvrátit ostatní výkladové metody – především výklad teleologický, logický, systematický a případně historický, jejichž závěry je nezbytné poměřovat imperativem ústavně konformní interpretace a aplikace.*“ Žalovaný uvádí v napadeném rozhodnutí i další možnosti, díky kterým by bylo možné podmínky dle ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců u žalobkyně prominout. Při posuzování podané žádosti zohlednil veškeré další individuální skutečnosti. Skutečnosti, které by mohly její tvrzení podložit, však žalobkyně dostatečně nepodložila a setrvala pouze v rovině tvrzení, přičemž dle ní, v jejím případě mezi skutečností zvláštního zřetele lze zařadit to, že má dvě nezletilé děti, které chodí na území České republiky do základní školy a dále tvrzení, že má nemocného manžela a jeho lékařka nedoporučuje návrat do původní rodné země.

V. Shrnutí a náklady řízení

[21] Závěrem zdejší soud konstatuje, že žalovaný jednal v souladu se základními zásadami správního řízení dle správního řádu a svým jednáním nezasáhl žádným způsobem do práv žalobkyně. I přestože formulace ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu vyžaduje, bez možnosti správního uvážení, přerušení správního řízení na žádost žadatele, jsou případy, kdy nebude žádosti vyhověno. Zamítnutí žádosti žalobkyně o přerušení správního řízení žalovaný odůvodnil svým usnesením ze dne 11. 2. 2014. Veškeré námitky žalovaný dostatečně vypořádal jak v prvostupňovém rozhodnutí, tak v napadeném rozhodnutí. Přestože bylo správní řízení zatíženo vadou, **nejednalo se o tak závažnou vadu, která by vedla k vydání nezákonného meritorního rozhodnutí**. Námitky žalobkyně týkající se nezákonného postupu

u zažádaného přerušení správního řízení a týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, zdejší soud shledal **nedůvodnými**.

[22] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[23] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č.j. 7 Afs 11/2014-47).

[24] Zástupci žalobce Mgr. René Zeiselovi, advokátovi, který byl žalobkyni ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 16. 3. 2017, č. j. 31A 42/2015 - 61, přiznal soud podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobkyně a náhradu hotových výdajů v celkové výši 2.008,60 Kč. Tato částka se skládá z částky 1.000 Kč za dva úkony právní služby po 500 Kč podle § 7, § 9 odst. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 (dále též „Vyhláška Ministerstva“) (převzetí věci a vyjádření žalobkyně), z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 Vyhlášky Ministerstva, vynaložené náklady dle ustanovení § 13 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti – poplatek za konverzi listiny ve výši 60 Kč, a z částky 1.660 Kč představující 21 % DPH za poskytnuté právní služby, kterou je zástupce žalobkyně povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. dubna 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu